

Foscor

Alba Sánchez Virgili, alumna del Curs d'escriptura creativa del CERAP

Surts de casa corrents i amb les llàgrimes als ulls que no podràs aguantar gaire estona més. Fuges de tot el que coneixes i de tot el que ets. Tens ganes que la pluja que cau sobre els carrers escampi la pintura amb la que un dia et van dibuixar. Sabies que res no anava bé a pesar de la quantitat de vegades que t'han dit el contrari. Plores, i t'odies per ser tan dèbil.

Arribes al teu amagatall, l'únic lloc on sents que ningú et jutjarà per la teva forma de ser ni et dirà les paraules que tant tems sentir i que et persegueixen en els teus pitjors malsons.

Et trobes en un carreró sense sortida, fosc i barrat per les coses que més pànic et produeixen i no et veus amb forces de tornar enrere i, per tant, a la sortida.

Els teus pares es barallen sempre i no suportes sentir-los quan es criden. Et preguntes si realment t'estimen. Arribes a la conclusió que no, no t'estimen. Si realment tinguessin una mica d'afecte per tu tindrien en compte la teva opinió i procurarien no tractar-te com a un drap brut i no cridar-te que no estan d'humor com han fet molt sovint aquests últims dies. D'acord. Fins a aquest punt és comprensible el seu comportament, però ha arribat un

punt que s'ha fet insostenible i s'han separat. Ho han fet per millorar la seva vida però a tu t'han trencat el cor i per això els odies. A l'escola, els amics t'han dit que no n'hi ha per tant i fas que sí amb el cap, però penses que, si estiguessin al teu lloc, opinarien de manera molt diferent.

“Et preguntes si realment t'estimen. Arribes a la conclusió que no, no t'estimen. Si realment tinguessin una mica d'afecte per tu tindrien en compte la teva opinió ”

Per acabar-ho d'adobar l'institut cada cop et va pitjor i no hi ha manera que et concentris a les classes. Comencen a arribar notificacions a casa per l'estil de: “el seu fill està cada dia més distret a classe de naturals”, o “el seu fill no ha portat els deures fets a classe de matemàtiques” i moltes més del mateix estil. Els pares et diuen que t'has de concentrar i superar-ho i en aquests moments deixes sortir tota

la ràbia que portes dintre teu. Quan veuen el teu comportament els seus ulls es neguen i això només empitjora més les coses.

No veus sortida al teu problema i el fet de demanar ajuda a algú no és una de les teves opcions. De sobte, una petita escletxa s'obre davant teu. Penses que potser podries acabar amb tot això, intentes allunyar aquests pensaments de la teva ment, però cada cop se't presenten més i més a prop fins a un punt que no els pots fer fora. T'han hipnotitzat i ara, la tènue llum que se t'ha obert et té empresonat i no pots deslliurar-te'n.

T'apropes a la finestra de la cabana de l'arbre i t'hi aboques. El terra està molt lluny però penses que ja va bé. Puges a l'ampit i l'última cosa en què penses és que estaràs millor en qualsevol altre lloc i, sense pensar-t'ho més, saltes.

Quan arribes al terra reps el dolor com a un vell amic i, després d'uns segons tot es fa fosc i la teva llum s'apaga.

El teu cos queda estès sobre les fulles de color de tardor humides per la pluja. I, quan arribin a sota la cabana, després de buscar-te durant molta estona, només hi trobaran un rastre de pintura. »